

Ηλεκτρονική Έκδοση enet.gr, 14:31 Δευτέρα 5 Ιουλίου 2010

Αρθρογραφεί ο νεαρός γιατρός Στέλιος Κυμπουρόπουλος

«Τα ΜΜΕ προσβάλλουν τους ανθρώπους με αναπηρία»

Το πλέον τηλε – προβεβλημένο πρόσωπο με αναπηρία των τελευταίων χρόνων είναι ο κάποτε αριστούχος μαθητής και νυν φέρελπις γιατρός Στέλιος Κυμπουρόπουλος. Ο Στέλιος μετρά δεκάδες παρουσίες σε τηλεοπτικά πάνελ, εκατοντάδες αγγίγματα θαυμασμού στην πλάτη, αλλά και αναρίθμητες δηλώσεις θαυμασμού για το πρόσωπό του. Πόσο τον εξιτάρουν όλα αυτά, πως τα βιώνει; Οι απαντήσεις στο άρθρο του νεαρού γιατρού που η σελίδα φιλοξενεί υπό τον τίτλο "Τα θέματα αναπηρίας δεν είναι ειδικά θέματα".

Αρθρογραφεί ο Στέλιος Κυμπουρόπουλος :

Ένας πολύ δικός μου άνθρωπος, σε μια πρόσφατη συζήτηση που είχαμε, μου είπε το εξής: "Τον αγαπώ πολύ το Στέλιο. Το Στέλιο που γνώρισα εγώ, όχι τον ήρωα που βλέπουν οι άλλοι!". Και με τη λέξη "άλλοι" εννοούσε, όλους αυτούς τους ανθρώπους που βλέπουν ένα άτομο με αναπηρία (ΑμεΑ) ως παλαιστή της ζωής, αγωνιστή – πρωταθλητή της ζωής, το παράδειγμα για όσους παραπονιούνται για την "κακή" ζωή τους, το παράδειγμα που δίνει κουράγιο σε όλη την κοινωνία.

Τα ΜΜΕ αποδίδουν ηρωικούς χαρακτηρισμούς στα άτομα με αναπηρία με στόχο να χειραγωγήσουν την κοινή γνώμη και να αποπροσανατολίσουν την προσοχή από τα ουσιώδη θέματα που αφορούν τους ανθρώπους με αναπηρία. Αναλυτικότερα, χρησιμοποιούν τα "επιτεύγματα" των ανθρώπων με αναπηρία ως επικοινωνιακό κόλπο. Αυτό αποτελεί άλλοθι για μια κοινωνία που δε διασφαλίζει για τις ευπαθείς κοινωνικές ομάδες ισότιμη ένταξη: στο σχολείο, στο πανεπιστήμιο, στην ψυχαγωγία, στην αγορά εργασίας.

«Κοίτα με στα μάτια κ. δημοσιογράφε και μη με χαϊδεύεις στο κεφάλι σα μικρό παιδί. Είμαι 25 χρονών και είμαι άντρας, κάθομαι δε κάθομαι σε

αναπηρικό αμαξίδιο» αυτό είναι που θέλω να φωνάξω όταν βρίσκομαι σε μια τηλεοπτική εκπομπή, διαβάζω μια συνέντευξη που έχω δώσει και παντού διαγράφεται το "είσαι παιδί ακόμα, δε ξέρεις εσύ!". Άνθρωπος με αναπηρία να σημαίνει παιδί ή πρωταθλητής της ζωής ή πολλά άλλα είναι μια εικόνα – πρότυπο που έχουν περισσότερο δημιουργήσει τα ελληνικά ΜΜΕ . Θέλουν τα ΑμεΑ να παραμένουν πάντα παιδιά, άτυχα από τότε που γεννήθηκαν, που πρέπει να βοηθήσουν αυτοί οι "μεγάλοι" για να αναδείξουν την προσωπικότητά τους, τα καημένα.

Η αναπηρία δεν είναι ιδιότητα, είναι χαρακτηριστικό. Είναι χαρακτηριστικό όπως το να είναι κάποιος ψηλός ή κοντός με ξανθό μαλλί και μάτια οποιοδήποτε χρώματος. Το πώς χειρίζεται από το καθέναν άνθρωπο η αναπηρία είναι προσωπικό θέμα. Δεν είναι δυνατόν, σε μια εποχή που όλα είναι επιτρεπτά, που υπάρχει μεγάλη πληροφόρηση να νοιάζεται ο τηλεθεατής και ο αναγνώστης με περιέργεια μόνο για το πώς σηκώνομαι, πως τρώω, πως ξύνομαι και πως κάνω έρωτα. Αν και για το τελευταίο δεν είναι βέβαιον ότι αληθινά ενδιαφέρονται να "μάθουν", γιατί οι άνθρωποι με αναπηρία σαν παιδιά υποτίθεται ότι είναι ασεξουαλικά όντα, χωρίς ενδιαφέρον για αυτήν την πράξη. Βέβαια, σε μια εποχή που υπάρχει το προσωπικό reality για όλους και για όλες τις εκφάνσεις της ζωής, η εξερεύνηση στη "δυσκολία" μου για να ζήσω φαίνεται φυσιολογικό.

Στην προσπάθειά μου να βρω τι φταίει και τα ΜΜΕ κάνουν τους ανθρώπους με αναπηρία να δείχνουν και να νοιώθουν λιγότερο άντρες, λιγότερο γυναίκες , ρώτησα έναν άγνωστο "φίλο", σε κάποιο κοινωνικό δίκτυο του διαδικτύου, τι νοιώθει όταν βλέπει έναν άνθρωπο με αναπηρία στην τηλεόραση. Μέσα στο διάλογο που είχαμε, αναρωτήθηκε πολύ εύλογα "γιατί μας κάνουν να τους λυπούμαστε;". Μια δήλωση με ένα άμεσο νόημα, αυτό της ερώτησης, και ένα έμμεσο πιο ουσιαστικό: αυτός ο άνθρωπος εκείνη την ώρα της κουβέντας μας, ενώ γνώριζε πως μιλά με έναν άνθρωπο με αναπηρία, αδιαφόρησε και έκανε τη συζήτηση όπως θα έκανε με τον καθένα, χωρίς ταμπού, χωρίς προκαταλήψεις, χωρίς φόβο και, πάνω από όλα, χωρίς να τονίζεται η αναπηρία μου. Αυτά τα τελευταία "χαρακτηριστικά" είναι που χρησιμοποιούν τα ΜΜΕ και μειώνουν την προσωπικότητα του κάθε ανθρώπου με αναπηρία. Δεν είναι ο Στέλιος που κατάφερε να γίνει ιατρός, γιατί πάσχει από τετραπληγία ή ο Βαγγέλης που κατάφερε να γίνει νομικός, γιατί πάσχει από τύφλωση. Είναι οι άνθρωποι που ήθελαν να ασχοληθούν με τις συγκεκριμένες επιστήμες ή με οτιδήποτε άλλο, γιατί για αυτούς τους ανθρώπους το να ζουν με την αναπηρία είναι κομμάτι του υπόλοιπου φυσιολογικού εαυτού τους. Και έχουν τη δυνατότητα να μιλήσουν και να αναφερθούν σε ποικίλα θέματα, άλλοι σε μεγαλύτερο και άλλοι σε μικρότερο βαθμό, όπως συμβαίνει σε όλους τους πολίτες της κοινωνίας. Δεν υπάρχουν ειδικά θέματα για τους ανθρώπους με αναπηρία!

Δεν είναι δυνατόν να εξυμνούν οι εκπομπές και τα άρθρα το πώς ένας άνθρωπος με αναπηρία κατάφερε κάτι στη ζωή του παρ' όλο που δε βλέπει, δεν περπατά ή δεν ακούει. Έχει αναπηρία και αυτό είναι μέρος της πραγματικότητάς του, που για αυτόν είναι το φυσιολογικό, χωρίς ηρωισμούς, χωρίς γιατί. Απλά, γιατί έτσι είναι. Το "πώς" είναι του ανθρώπου με αναπηρία, η "ερώτηση" για ένα συγκεκριμένο θέμα του δημοσιογράφου και η "κρίση" του τηλεθεατή – αναγνώστη. Αυτό ισχύει για όλους όσους προσβάλλονται στα ΜΜΕ, αυτό πρέπει να εφαρμόζεται και για τους ανθρώπους με αναπηρία.

Δε γίνεται πάντα το επιμήθιο του σχολιασμού των παρουσιαστών να είναι "να προσέχουμε τις ράμπες γιατί και αυτοί είναι άνθρωποι". Ας μην είναι τίποτα ή ας είναι σχολιασμός σε αυτά που έκανε ή είπε και για αυτά που είναι. Αλλά τι ζητάω να αλλάξει! Αφού τα ΜΜΕ αντικατοπτρίζουν τη λειτουργία, τη συμπεριφορά και τις σκέψεις της κοινωνίας. Μια αμφίδρομη σχέση μεταξύ τηλεθεατών – αναγνωστών και

ΜΜΕ και ανάμεσά τους Άτομα με Αναπηρία που προσπαθούν να διεκδικήσουν την ταμπέλα "ΑΝΘΡΩΠΟΣ" αντικαθιστώντας όλους τους υπόλοιπους χαρακτηρισμούς. Δεν υπάρχουν ειδικά θέματα για συγκεκριμένους ανθρώπους, μόνο θέματα για ανθρώπους με ειδικές γνώσεις.